

Hayatın İzleri

– ÖMRÜM · 24 Kasım 2013

HAYATIN İZLERİİlkokula ilk başladığım zamanlarda annem bırakıp gitmişti ve çok ağlamıştım arkasından benide götür diye. Sonraları alışmaya başladım arkadaş edindikçe oyunlar oynuyorduk gülüyor eğleniyorduk her şey çok güzeldi. Okulu çok seviyordum öğretmenimin verdiği ödevleri başarıyla ve tek başıma yapıyordum.İlkokul üçü de okuduktan sonra annem taşınıyoruz artık dedi. Ve beni teyzemin yanına gönderdiTaşınma sırasında teyzemin evindeydim her şeyden habersizdim. Teyzem beni taşıdığımız eve getirdiğinde şok olmuştum. Önceki oturduğumuz evde durumumuz iyi değildi. her şey gözüme okadar güzel gözüktü ki mesela duvar bördürü yoktu bilmezdim ki onun ne olduğunu.Daha önceki oturduğumuz yer bir mahalle arası değildi ve hiç arkadaşım yoktu.Evi incelemeye başladım gözüme saray gibi gelmişti.Daha sonra apartman kapısından bir adam attım bir baktım ablam komşu kızlarıyla tanışmış bile benide aralarına aldılar ilk defa yaşıyordum arkadaşlık duygusunu ilk defa voleybol oynamıştım onlarla mahalle arkadaşlığı çok hoşuma gitmişti. Ne maçlar yapılırdı , bazen bir gülerdik susmak bilmezdik herkes bize çok alışmıştı.

Ortaokula başladığım dönemde çok heyecanlıydim büyüdüğümü fark ediyordum. Yeni arkadaşlar edindim ama onlarla kaderimizin aynı olduğunu fark edemedim. Bilemezdim o küçük yüreğimizin yara alacağını hep sevgisizlik göreceğimizi.

Kış ayıydı çok yağmur yağıyordu mahalle yokuşunu sular seller götürüyordu o suların arasında ödevler için internet cafenin yolunu tutuyordum sırlıklam olmuştum ama yapacaktım kararlıydim. Ertesi gün sınıfa gittiğimde her şey çok iyiydi ,yaptığım ödevi öğretmene verdiğimde bir tokat attı bu ödev olmamış dedi ve çöpe fırlatmıştı. Çok korkuyordum bir arkadaşım daha vardı ki gözleri doluyordu.

Her defasında bize vurmak için bahane arardı. Hep ayırırdı sınıfı çalışkanlar,gayretli olanlar,tembeller diye çok üzülüyorduk neden bunu bize yapıyordu anlayamıyorduk.

Sonraları kader arkadaşımın seneler boyu kopmadık, biliyorum ki acılarımızda bizimle beraber olmuştu. Ama bizler o sevgisiz yüreklere rağmen dimdik ayaktaydık mutluyduk. Güneş gülümsüyordu ve yıldızlar hiç yalnız bırakmamıştı bizleri...

ÖMRÜM PINAR ÇALGAN 2013